

Uši a Vítr

číslo 10

měsíčník

říjen 2010

vydává společnost Christiania v nakladatelství Vetuš Via, s podporou sdružení Sopol tzv. Productions

O umění rozhodují trendmakeři

Jozef Cseres (1961), estetik, filosof hudby a výtvarného umění, přednáší na několika univerzitách, m. j. je kurátorem mírně výstředního projektu muzea houslí ve slovenském Violíně (The Rosenberg Museum).

Jaké možnosti má dnes umělec k přežití? Vyučovat někde na škole a týrat se v špatném systému školství? Pracovat pro reklamní agenturu a likvidovat si duši? Něco jiného? Co bys „poradil“ těm nejmladším?

V dnešním liberalizovaném světě umění, kde se umělcem může stát kdokoli a uměleckým dílem cokoliv, to umělec vůbec nemá lehké, i když to mnohým tak nepřipadá. Z hlediska přežití je na tom stejně jako vykonavatelé mnohých jiných profesí, z hlediska profesionálního uznání je na tom však mnohem hůř. O umělecké prestiži totiž stále míň rozhodují poetická a estetická kritéria a odvisí především od neviditelné kontextové mašinerie, za nitky potahují profesionální trendmakeři, jejichž moc je v dnešním světě umění neúměrně velká. Dnes je rozhodně lehčí vytvořit kvalitní umělecké dílo, nežli přesvědčit svět umění, aby je vzal na vědomí a opatřil příslušnými certifikáty. Učit umění je stále těžší a zdaleka to není jenom mizernou kvalitou edukačního systému. V době, kdy vás uměleckému řemeslu naučí na několikadenním workshopu, tu najednou máme situaci, kdy v rámci jedné generace vytvářejí dvě skupiny s naprosto odlišnými pohnutkami a ambicemi v podstatě stejné artefakty. Jedni si jenom hrají ve volném čase, tvořivým způsobem zahánějí nudu a artikulují svůj citový život, přičemž je často ani nenapadne, že by dělali nějaké umění; připravují se na zcela odlišnou kariéru, třeba právníků

nebo businessmanů. Komerčně dostupné a flexibilní technologie dneška jim umožňují produkovat artefakty, které se kvalitou vůbec neliší od těch, jež vytvářejí profesionální umělci. Jejich kolegové na uměleckých akademiích ale dělají ty

J. C., Lombok – Indonésie, foto © M. Malioboro

samé věci – videa, multimédia, zvukové koláže, elektronickou hudbu, DJ-ing, VJ-ing, internetové kreace atd. – s ambiciózním záměrem umístit je a zhodnotit v institucionalizovaném světě umění.

K tomu ale potřebují jeho mechanismy – pedagogy, kurátory, galeristy, producenty, umělecké kritiky atd. Není totiž v silách jednoho člověka, aby sám zosnoval, resp. zmanipuloval, kontext, ve kterém se jeho dílo zhodnotí, a nejednou je k tomu zapotřebí i dávka štěstí nebo shoda okolností. Zatímco ještě před několika desetiletími byla většina avantgardního umění nepochopitelná a nepřístupná, protože vyžadovala hloubku intelektuální reflexe, dnes je většina současných uměleckých děl plytká, bezduchá a nudná, protože je povětšinou jenom manifestací technologických možností a poplatná módním trendům. V lepším případě se opatří jakýmsi rádobou „konceptem“, z kterého se stalo málem zaklínadlo. Je úsměvné slyšet toto magické slůvko z úst lidí, kteří mají vážný problém číst delší texty a reflektovat svět skrze pojmy. Má to však i civilizační a sociologické determinanty – planeta je přelidněná, technologie jsou vysoce produktivní, a proto je třeba nabízet lidem nové a nové zaměstnání, které kromě bezduchých repetič a nablýskaných obalů nic smysluplného neprodukuje, a takovýmto způsobem stimulovat spotřebu. Bohužel, i svět umění již zachvátil tento obludný přízrak přeludů a repetič.

Těm nejmladším, a nejenom adeptům umění, bych poradil, aby se čas od času odpojili od virtuální sféry a zkusili realitu, která, ačkoli hodně virtualizovaná a deformovaná, ještě stále stojí za to; ješ-

Broken gamelan, Indonésie, foto © J. Cseres

tě stále je ledačím smyslově přitažlivá. A hlavně aby nepřeceňovali elektronická média, s kterými převážně pracují, a uvědomili si, že jejich životnost i aktuálnost bývá mnohem kratší, než výpovědi a poselství, které by měly sdělovat. Prospělo by jim také, kdyby se zbavili závislosti na trendech. Trendům totiž nepodléhá jenom masová spotřeba, ale i menšinové komunity a rádobly alternativní způsoby života. Mladí lidé dnes dělají stejné umění všude na světě, konzumují stejné pokrmy a nápoje, nosí oblečení stejných značek, navštěvují stejné kavárny, komunikují se stejnými notebooky a telefony, vedou stejné rozhovory, stejným způsobem se elitářsky vymezují vůči mainstreamu a je úplně jedno, jestli je to v Brně, Berlíně, Budapešti, New Yorku, Tokiu, Taipei, Hong Kongu či Jogjakartě. A neuvědomují si, že za jejich zdánlivě originálním způsobem života stojí stejné společnosti, které cíleně generují nové trendy, uměle estetizují všechny oblasti reality a rafinovaně stimulují pseudokreativitu s jediným cílem, jímž je finanční profit. A já z toho bývám často smutný a demotivovaný, ačkoli možná zcela zbytečně. V době, kdy je potřebné v mladých lidech, zblblých formalizovanými algoritmy elektronických medií, opětovně probudit zájem o jazyk, jeho bohatství a flexibilitu, je na školách učí *pecha kucha* a podobné trendové nesmysly, což je ještě víc degeneruje. Pak se divíme, že neumí verbálně formulovat své myšlenky a záměry, interpretovat své výtvořky a spoléhají, že to za ně udělají kurátoři a teoretikové. Když se dnes studentů zeptám, aby mi vysvětlili ideu svých videoprací, drtivá většina mi začne vykládat o počítačových programech, ve kterých je dělali. Když namítnu, že mne to zajímá asi tak, jakým štětcem maloval Manet své obrazy nebo jakou tužkou psal Stravinskij své noty, nechápu, co po nich chci.

Ty ovšem nepůsobíš jen pedagogicky... Se zájmem jsem si přečetl Tvůj překlad a edici Rozhlasových happeningů Johna Cage a Mortona Feldmana z let 1966-67. Ten vtíp a nadhled a bravosť těchto experimentátorů je fascinující. V úvodu píše Christian Wolff, že zatímco Feldman má spíše sklon zajímat se o vlastní perspektivu procesu vytváření hudby, Cage tento proces rozšiřuje do světa sociálního. „Morton je víc osobní a intuitivní, John zase nezaujatý a racionální.“ Který z těchto postojů a přístupů je Ti bližší a jak se to konkrétně v Tvém životě a v Tvé práci projevuje?

Tak takhle jsem o svém životě a práci nikdy nepřemýšlel. No, zdá se mi, že čím jsem starší, tím jsem méně racionální, a víc intuitivní. Bude to však zřejmě zkušeností, která tu racionalitu kompenzuje. Horší ale je, že více zkušenosti v mém případě plodí apatii, které se jaksí nedovedu zbavit. Nezdá se mi však, že by Cage byl zrovna nezaujatý. Jeho indeterministické krédo mu příliš nevycházelo – ani v životě, ani v umění. Nemít záměr je přece taky jenom záměr.

V Tvé zmíněné edici je řada zajímavých postřehů a myšlenek. Třeba o nudě. „Nuda není tak zlá,“ říká Cage. „Je to něco, co jsem od začátku znal ze zenbuddhismu. Když tě něco nudí, po dvou minutách to zkus čtyři minuty, po čtyřech osm a tak dál. Nakonec

Jozef Cseres, Bali – Indonésie, září 2010, foto © Miko Malioboro

zjistíš, že to není nudné.“ Jaký je Tvůj názor estetika na tuto „teorii nudy“?

Reflektovat nudu z teoretického hlediska jsem se nikdy nepokoušel. V situacích, jakou jsem třeba zažil včera, kdy má loď měla zpoždění dvanáct hodin a během osmihodinové plavby nabrala další dvě, a když je v kavárně, odkud ti zrovna píšu tuto odpověď, internet ještě pomalejší než ta loď, by mi byla každá teorie či fenomenologie beztak k ničemu. Cage má zřejmě pravdu, když říká, že s nudou je třeba se naučit žít nebo si ji dokonce vychutnávat či jinak estetizovat. Jako profesionální estetik v tom mám docela výhodu. Více než život mi však připadá

nudná většina současné umělecké produkce, která se na životě snaží neúspěšně parazitovat, ale to jsem už asi říkal.

Vzhledem k Tvé znamenitě, ale přece jen poněkud esejistické odpovědi na první otázku, zdá se, že nám zbývá otázka poslední. Zabýváš se ještě podobnými „nápady“, jako byla například „dekonstrukce“ klavíru (akce Rekvíem za křídlo) s Benem Pattersonem a dalšími před dvěma lety v Kolíně n. R.? A jiné plány do budoucna?

Kolínská akce s klavírem vůbec nebyl můj nápad. To se jenom skladatel Hans W. Koch potřeboval z prostorových důvodů zbavit starého křídla s dosti zajímavou historií, a tak si vymyslel tuto akci, ke které přizval své tři přátele, kromě mne a zmiňovaného Bena Pattersona ještě klavíristu Thomase Lehna, který byl majitelem inkriminovaného nástroje před ním. Jistě, lze v tom najít i dekonstruktivní praktiky, no, podobně jako na legendární fluxové akci před mnoha lety ve Wiesbadenu, šlo spíše o to, jak nepotřebný nástroj fyzicky zlikvidovat. Takže destrukce a těžká fyzická práce, která nám všem dala zabrat. Kromě projektu The Rosenberg Museum, jehož jsem kurátorem, a kde jsou dekonstrukce i destrukce houslí na denním řádu, chystáme v blízké budoucnosti s kanadským performerem

a hudebníkem Ericem Letourneauu bizarní projekt Broken Gamelan, kde se naopak bude rekonstruovat – z nefunkčních, zničených a zchátralých nástrojů gamelanu a jejich rozmanitých součástí, na které jsem před pár lety narazil v starém skladišti v Jogjakartě. Plánu do budoucna mám vždy hodně, realizace však jaksí vážne – zčásti kvůli mé lenosti a zmiňované apatii, zčásti z neschopnosti najít finanční zdroje; takže raději o nich nemluví.

Rozhovor byl veden prostřednictvím elektronické pošty. Odpovědi přicházely z indonéských ostrovů Flores, Sumbawa a Lombok. Otázky kladl j. e. f.

Dílna

Bořivoj Hájek (1965), původně dřevomodelář, řidič tanku, absolvent školy života, fotograf s mnohými zkušenostmi v denním tisku, dokumentarista s širokým záběrem ve sférách hudebních, divadelních i jiných.

Potulná akademie objektivem HB

„HB“ – tak se podepisuje autor dnešních fotografií vystavených na pódiových stěnách klubu Boro. Tváře, portréty, situace, pohyb, ustrnutí. Různé prostory, různí lidé. Bořivojovy fotografie jsou v pravém slova smyslu dokumentární – zprávy o zlomku vteřiny v životě lidí, kteří se na Potulné akademii poslední dva roky podíleli. Je to dílo postřehu, ale snad především výběru. Podvědomé ovládnání fotoaparátu a vědomé zaměření na objekt. Vteřina, zlomek vteřiny. Událost spjatá s nikdy už nevracejícím se okamžikem, dnem, údobím v životě člověka. Nejde, a nemůže jít o portrét, protože ten pracuje tak či onak na delší časové ploše. Ať už jde o portrét malířský či fotografický.

Když dneska velmi a právem ceněný rakouský malíř Oskar Kokoschka na počátku 10tých let 20. století začíná své slavné období portrétů, a kdy se rodí jeho pověstná metoda vnitřního vidění, při níž expresivní výraz je pro malbu prvkem dominantním, říká k tomu ve svých pamětech:

„Dříve na mých portrétech šokovalo společnost to, co jsem se snažil uhádnout ve tváři, mimice a gestech, abych to prostřednictvím obrazné řeči reprodukoval jako sumu určité bytosti v obraze paměti.“

V případě fotografie jde o jiný druh paměti. Ale také o jiný druh exprese. Nikoli tolik v 10tých letech minulého století, nýbrž v dobách pozdějších. Expresse stále výraznější, stále dokonalejšími technickými prostředky zachycovaná. Paměť fotografická pak je věcí zkušenosti, způsobu vidění, nahlížení pod povrch věcí, do niterných hájemství individuálního člově-

ka. Technika ovšem může klamat, a hlavně není samospasitelná. Může samotného autora přelstít. Proto je nutno vybírat, srovnávat, odhalovat, kde technika vyjadřuje jen vnější fyzický stav věci a kde naopak člověka vystihuje ve větší šíři jeho výrazového a komunikativního snažení.

Henri Matisse říká: „Nezavrhuji žádný ze svých obrazů a přitom mezi nimi není ani jediný, který bych neudělal jinak, kdybych jej měl dělat znovu.“

U fotografa tato výpověď koresponduje s jeho dílem lapidárně, protože zachycuje věci nezobecněné, v pravou jedinečnou chvíli a na pravém místě neopakovatelné. Hodnota jeho práce je právě v postřehu a nadhledu. A potom v uvážlivém výběru, kterým se právě k určitému zobecnění a typizaci blíží. K fotografii, na kterou je možno se podívat nikoli pouze jednou v životě, nýbrž se k ní i vícekrát vrátit. Věřím, že takovými jsou i fotografie Bořivoje Hájka.

*j. e. f., k výstavě fotografií
„Pobledy na Potulnou akademii
2008-2009“ v klubu Boro, 4. 2. 2010*

Fotografie: 1. Exotická Američanka na Skleněné louce, 2009, 2. Tomáš Přidal (Dracula Farmers), Klub Boro, 15. 7. 2010, 3. Bob Vrátníček (Dirty Picnic), Klub Boro, 15. 7. 2010

Sépiovou kostí

Petr Hruška (1964), básník ceněný pro svou výrazovou úspornost, jemnou poetiku obyčejných věcí i temně kroví tepající vážnost všednodennosti, (nejen) pro Ostravu syrových půvabů básník heraldický.

Pořádného tuňáka

Honzovi Balabánovi

Pořádného tuňáka
aby s námi otrásl
to nehasnoucí stříbro ryby
plesknuté do listů novin
mrtvých novin na ryby
Pořádného tuňáka
který by stačil na nějaký čas
aby nás zase jednou
záblo v zápěstích
nad těžkým stříbrem světa
pronést ho kolem
strmých zad
bankovních domů
a společně pak doma rozbalit noviny
předvolební držky potřísněné rybinou
vyhlížejí ještě vychcaněji
veliké tělo na mělčině novin
na mělčině stolu
Pořádného tuňáka
až se rozčeří
seprané volány domácího ticha
až si najednou vzpomeneme
co všechno jsme tady sakra
chtěli

Boty

Sundej tu botu.
Poslední dětské číslo.
Na lepidlu návod
výsměšně malým písmem,
budeš ho muset přečíst ty.
Sklonění
nad zasviněnou mokrou botou.
Zdrsníme povrch pryže,
necháme v prasklině pracovat chemický
proces.
Uvědom si,
že i naše těla jsou z kyslíku a uhlíku
prádných hvězd.

Dalekých, osamocených hvězd.
Mluvíš o mamince.
Tak polož prst na smyčku,
slepenou podrážku stáhneme tkanicemi.
Svištící noc.
Bláznivě svázaná bota.
Poslední dětské číslo.

Štěkot

Matka se dívá,
jak syn zase napodobuje retrívra.
On má sedmadvacet,
ona pětadvacet,
oba na světě až po uši.
Zkusili ledacos,
většinou přes inzeráty a přes doktory.
Oba patrně věřící.
Oba pravidelně v tom nonstopu,
skuteční jako hák krásy.
Syn zapřený o stůl,
matka nehybně naslouchající,
kam až tu může dolehnout
štěkot retrívra.

Dcera

*Doufám, že mě po cestě
pro ten chleba
srazí auto!*

křikla jsi
dovnitř domácnosti
A co si myslíš
že jsem měl dělat
se svými otcovskými rukama
celou tu dobu
než jsi přišla

Sedej ke stolu
ber máslo
tvrdé a bílé jako stěna
a připrav se –

budeme dlouho jíst

Chlapče

Chlapče!
Viděl jsi mě,
jak si nesu plnou láhev.
Díval ses mi pozorně
na prsty.
Poslouchal jsi,
jak volové kácejí ořešáky v ulici
jeden za druhým,
aby město vypadalo nově.
Včera ti na internetu někdo nabízel

další život.
Mačkal a hladil jsi
svoji čepici,
když se mě tvá matka ptala,
jestli mi něco říká láska.
Máš její oči a moje prsty.
Jsi připraven,
chlapče.
Ještě počkej,
teď kouř z ranní kantýny
stoupá do zmateného pruhu slunce
a mění se
v oranžový kouř.

Dneska u řeky
řval jsi něco na mě
přes kalné přeje
a nebylo ti rozumět,
znělo to jako

*Darmata!
Ochcaná darmata!*

Řeka byla strašně dlouhá,
řval jsi na mě,
chlapče,
mával nahnílou větví
a oči jsi měl doširoka otevřené.
Jako úvěr.

Nachystal jsem
rajčatový salát na balkóně
v tomhle poddolovaném městě.
Budeš si to pamatovat?
Vzpurňá kusová červec
ve skle misek
na kraji betonové římsy
v srpnu.
Zkrátka slavnost.
Lhal jsem ti po celý čas,
chlapče,
že se netahám s marností.
Že usínám chvíli po tobě
a nepekeluju po samotách
s varletem holé žárovky u stropu.
Lhal jsem ti,
že chlístance po stěnách
jsou dobré mapy,
že jsem četl smlouvu se světem
a že je psána srozumitelným písmem,
podobným matčinu rukopisu.
Lhal jsem.
Jen rajčata na betonu
jsou pravda.

Fotografie z Konce léta – festivalu Napříč 2010

1. Homér, 2. tančení a jančení, 3. blbouni mladí & blbouni staří (John Bok a Milan Kozelka), 4. J. E. F. s kelímkem poslední záchrany, 5. Svejda & Já jsem poznal, 7. Stanislav Guma Pitaš, 8. žalepený ksichty. Fotografie © Lukáš Smýkal

O dílech – a lidech

Havran Smýkal & Jarda Sklenář pod Petrovem

Názvem této výstavy jsou samotné fotografie, které budete mít možnost spatřit. Jsou takové jako jejich tvůrci – nefalšované, třebaže se jedná o manipulované fotografie. Zachycují vždy to podstatné, výřez, jenž je určující, jenž je nutný pro pochopení skutečnosti, leckdy nadřadné nebo snové, která vystoupala na svůj vrchol, dotažena do konce plynutím děje, a tam byla zachycena – taková chvíle se musí vystihnout, nebo se nesmí promeškat, intuitivně je nezbytné vycítit, kdy dozrála k dokonalosti, a pak se zřítí: onen moment dokonalosti, vteřina přiléhající k další vteřině: ona průrva mezi nimi, než se vzájemně dotknou, to je ono pověstné zrno času, kdy vše přestává. Tvůrce je totiž lovec věčnosti.

Kdosi mi říkal: je samozřejmé, že pravé umění musí vycházet z bolesti! A já – překvapen jeho sebejistotou – nevím, jestli to byl pravý umělec – opáčil: a proč by pravé umění nemohlo vycházet z radosti? Jsou to emoce, kterým se dává tvar, a tím se znovuoživují: propůjčuje se jim dech – vnitřní dech tvůrce –, aby okouzlovaly tím, že upozorňují na krásu – někdy i tím nejkruťjším a nejbolestnějším způsobem.

Domnívám se, že onen rozdíl mezi bolestí a radostí je rozdíl mezi expresí a impresí. To není ničemu na škodu – obojí svým způsobem uchvacuje a nutí přemýšlet. A odvrácené strany do sebe chtěc nechtíc prorůstají – co by byl život bez smrti?

Ve fotografiích Jardy Sklenáře, jako když se zachycované objekty – kraji-

ny, lidé, prchavost času: jeho kanutí – říti ke svému středu a světlo, hravé a měkké, umklá nebo zní, vpíjí se do očí toho, kdo na ně hledí: chytá se ho. A pakliže Jarda Sklenář zobrazuje něco zdánlivě statického – neboť nic vskutku statického neexistuje –, děje se tam nedění, ona tajemná chvějivost, která pak vyzařuje. Některé fotografie jsou plaché jako perokresby, výtvarné kaligrafy – tušíme, z jak dálného východu, od kterého čínského moře vítr vane.

Vladimír Havran Smýkal cítí a prožívá znepokojeně – přirozené tvary, které vyfotografuje, přelévá a pálí a taví a destiluje, aby se dostal k hmotě, z níž vznikají: jako by skrze onu rozpuštěnou řeku pohybu hledal to základní, bez čeho by vznikání nebylo vznikáním, a to pak nutí, aby se definitivně vyslovilo, otevřelo, vydalo svůj skrytý obsah, ihned útočící na vnímání. Důkazem toho jsou neklidně působící scénérie, rozryté a narušené, ukotvené pouze ve svých obrysech, aby se rozkrylo, obnažilo, aby vyniklo, co se skrývá a co by jinak skryto zůstalo – někdy jako zdánlivá tříšť fragmentů: dotyků pocitů, slévajících se v jeden proud, až posléze, po sesnání na fotofilm a následném grafickém zpracování. Některé fotografie jsou grafickými stenogramy toho, co je – s důrazem na to, co ono „je“ vlastně v jádru tvoří –, jiné jsou plnokrevnými obrazy, malovanými fotoaparátem.

Každý z těch dvou, o nichž je tu řeč, se k tomu, co zaznamenává, otáčí jinou stranou sebe sama. Anebo je to tak, že to, co zaznamenávají, otáčí se k nim? A kdy – a jak – se děje to, co tu ještě není? – a musí být, včetně nejskrytější

dřeně. Je to otázka vyzářování, protože svět je pro oba týž – nikoliv však stejný. Pod rozličnými způsoby, jakými se pracuje s nehmotným, stejně tuším totéž rozehvělé nitro duše, pro něž tvorba není cílem, nýbrž prostředkem k tomu, aby se zmocňovalo toho vyššího, co jako zdánlivý stín – neboť ve skutečnosti je tomu naopak a my jsme toho stíny – co jako zdánlivý stín vrhá náš svět. Vrhá jej do prostoru, ovšem vnitřního: odtud teprve vskutku nazíráme, nazíráme jinak než očima – téma jen vidíme, ale vnímání viděného se uskutečňuje jinde, hlouběji. A pak je lhostejné, jak to nazveme, protože název je jen štítek s popiskem. Dovolte, abych zahájil tuto výstavu: Vladimír Havran Smýkal a Jarda Sklenář, Fotografie.

*Radek Dyma, uvedení výstavy
v Galerie pod Petrovem, 19. 7. 2010*

Naše výchozí situace

... Existuje-li opravdová svoboda, pak jen v průběhu života a projevující se jako překračování naší výchozí situace, aniž přestaneme být stejnými. V tom tkví celý problém. O svobodě lze říci s naprostou jistotou tyto dvě věci: Nikdy nejsme determinováni a nikdy se neměníme, takže retrospektivně vždycky ve své minulosti dovedeme nalézt náznak toho, co se z nás stalo. Je na nás, abychom obě věci pochopili současně a abychom si ujasnili, že svoboda propuká v nás samých, aniž zpřetrhává naše pouta ke světu.

*Maurice Merleau-Ponty,
Cézannovo pochybování, 1948*

Vybráno cestou – André Maurois

„Řekněte mi, O’Grady, jako Ir,“ pravil padre, „proč mají katolíci duchovní více vážnosti než my?“

„Padre,“ pravil doktor, „poslechněte si podobenství, které se vás týká. – Jeden gentleman zabil člověka; spravedlnost ho nepodezřívá, ale pro výčitky svědomí smutně bloudil z místa na místo. – Jednoho dne když šel kolem anglikánského kostela, zdálo se mu, že tajemství by bylo méně těžké, kdyby se s ním mohl svěřit; vstoupil tedy a požádal vikáře, aby vyslechl jeho zpověď. – Vikář byl mladý člověk dobře vychovaný, bývalý žák Etonu a Oxfordu; okouzlen tímto vzácným ná-

lezem upřímnosti, horlivě ho povzbuzoval. „Ale zajisté, otevřte mi srdce, můžete mi říci všechno jako otcí.“ – Onen muž začal: „Zabil jsem člověka.“ – Vikář vyskočil. – „A s tím přicházíte ke mně! Bídny vrahu! Nevím, zda není mou občanskou povinností zavést vás na nejbližší policejní stanici... V každém případě je mou gentlemanskou povinností nenechat vás ani o minutu déle pod svou střechou.“ A muž odešel. O několik kilometrů dále uviděl u cesty, kterou se ubíral, chrám katolický. Puzen poslední nadějí, vstoupil a poklekl za několika starými ženami, které čekaly u zpovědnice. Když přišla

řada na něho, rozpoznal ve stínu kněze, který se modlil, maje hlavu ve dlaních.

„Synu, poslouchám vás.“

„Otcé, zavraždil jsem člověka.“

Očekával účinek svého strašného odhalení. Ve vznešeném tichu kostela hlas kněze řekl prostě:

„Kolikrát, synu?“

„Doktore,“ řekl padre, „víte, že jsem Skot. Pochopím historiky až týden poté, kdy mi byly vyprávěny.“

„Na tuhle budete potřebovat delší dobu, padre,“ usadil ho doktor.

(pokračování příště)

A. Maurois, Mlčení plukovníka Brambla

Dřevěná cikáda

MEZZANIN

Horečka

vyšlo samonákladem, 2010

Nahrávka z roku 1980, kdy skupina pod vedením Wasyla Šnajdra a JéJéNeduhu složila a nazkoušela rockový ANTIMUZI-KÁL Horečka aneb Helenka s horečkou

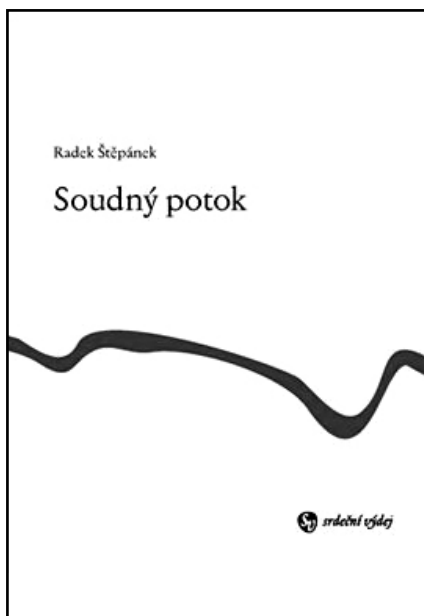
a s hořčicí. Dokázala s ním zavřít dva kluby a napáchat mnoho dobra a rozzuřit StB tak, že podobně jako Extempore rozptýlila se kapela Mezzanin do světa svobodného.

RADEK ŠTĚPÁNEK

Soudný potok

Wales, 2010

Prvotina prachatického rodáka, jihočeského rybáře a brněnského studenta v jedné osobě. Zaujme čistotou, která není předstíraná ani naivní. Postřehy zapsané v krátkých básních v prvních třech čtvrtinách knihy na konci vystřídají verše jen o málo rozvitější. Voda je zde hlavním živlem.

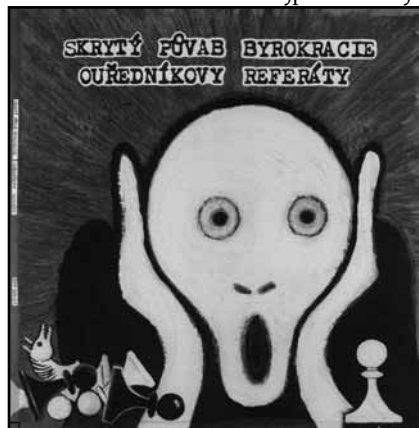

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

Ouředníkový referáty

Polí Pět, 2010

Zhudebněné výseky z mnoha cenami ověřené a současně nejpřekládanější

české knihy Patrika Ouředníka European. Deska byla nahrána během velmi krátké doby pouze v základním triu s naprostým minimem playbacku a v drtivé většině na první pokus. Krátkým přednesem se na nahrávce podílel přední český dramatik SdCh. První vydání CD je limitované 444 kusy a pouze v tomto vydání je standardní CD doplněno v jednom obalu o 12" vinylové EP s pěti tracky – tři odlišné verze skladeb, než jsou na CD, a dva remixy.

SÍLA

Kra

vyšlo samonákladem, 2010

Síla hraje od roku 2006 a Kra obsahuje téměř všechny písně, které vznikly do zimy 2010. Pod vedením kapelnice Maryšy zde uslyšíte hlas a cello Veroniky Jiříčkové, akordeon a klarinet Kristýny Urbánkové, tenor a altsaxofon Jany Matulové a rybobící Pavla Rybičky. Album Kra je tím nejlepším a nejzajímavějším z brněnské marcipunkové scény.

SIGISMUND DE CHALS

Varlén 4.5.6. aneb Deníky všední úzkosti

Divus, 2010

Kolážový comiks „na hraně existence“, tento „deník všední úzkosti“ je pravou arcikuriositou pro nelíčené fajnšmekry, balancující na hraničních výspách komiksu a koláže, poesie a blasfémie, hříčky a tvůrčího konceptu, skrytého řádu až po samozřejmou originalitu obsahovou, a především formální.

Tyto a další tituly lze objednat v internetovém obchodě www.drevenacikada.cz obchod pro slovo, obraz, zvuk, pohyb, život

Volná plocha – Beskydy & Tim Leary

Mám rád hory. Vytrhnou mě z té ulepenosti všedních dnů. Někdy úplně cítím ty ulpívající chuchvalce povinností – zaměstnání, lidi a věci, které neustále vyžadují tvou pozornost, ačkoliv by ses nejradije na všechno vysral a dělal si svoje..., ale ulpívá

Petr Melichar autospouští, Beskydy 2010

na mozku taky ten rámus společnosti. Výkřiky bulvárních titulků a rozhovory o nich nechtě slyšené, televizní noviny, pokusy přiblblého školení v práci, i když je s pochopením šéfa jen podškrábeš. Všechno to předstírání, fasády, všechno, co se tváří nějak a jinak vypadá, nechám dole a každým krokem výš a dál provětrávám hlavu. Vyrázil jsem sám a na hřebenech Beskyd nebo na úbočí nořil se do lesa mimo značené trasy, abych se vyhnul i turistům. V poledním žáru se válel ve stínu a četl střídavě *Záblesky paměti* od Timothy Learyho – neurologická revoluce, šedesátá léta, bavil jsem se náramě, jak tenhle středostavovský akademik, profesor, pobíhal po New Yorku nebo jinde s beatniky a navštěvoval literáty, vědce (jmen jak z ročenek všeho druhu...), aby jim rozšiřoval vědomí, a po všech těch tripech už, jak sám říkal: „... opouštějící postoj vědecké nezaujatosti a objektivity a kladouce stále větší důraz na společenský aktivismus, už jsme nechtěli být pouhými vědci shromažďujícími nejrůznější údaje. Naopak sami jsme chtěli nové údaje vytvářet“. Paměti Timothyho byly jiskřivé a strhávaly mě a já v nich listoval a přeskakoval kapitoly, vybíral ty nejlepší historiky podle jmen lidí, se kterými se potkával, až jsem se občas nahlas rozesmál a plašil tak srnky nebo zvěř tušenou kolem...

A když letní žár ustával, pohnul jsem se, stále raději ve stínu lesa, a na planinách nebo jiných výhledech fotil tu dobře známou krajinu, kde jsem kdysi vyrážel na vandry s trampama (kde jim je konec) a sbíral borůvky a z čerstvého borůvků si večer vařil čaj. Přemýšlel jsem o chudobě vnější, viděné – ghetta, sociální ubytovny (v jednom podobném baráku dělám údržbáře), zaráží mě někdy míra rezignace a apatie v lidech, o kterou se dá skoro opřít... I když se tu a tam tváří divoce, sedí jak zkotlé (a mnohdy vypasené) kočky u baráku a nehýbou se z místa. Jsou nehybní. Asi i v myšlenkách... A chudobě a bídě vnitřní, která s tou první souvisí, jak jinak, ale do frasa jak to, že vane ze všech stran i z nejnákladnějších projektů...? Jako by naplňování představ blahobytu a prosperity bylo v duchu hesla: zahodte filosofy, básníky a podobnou veteš...!

K tomu ještě: Uživali jsme si vzruchu, života a randy i bez

peněz. Relativně nedávno, byl jsem na podpoře, rozhodl jsem se vypadnout z města a protože bez peněz, tak pěšky s pytlíkem pohanky a kukuřičných lupenů. A když už, tak na Lysou horu, která je vzdušnou čarou asi 40 km od Havířova. No, vymotat se po asfaltkách kolem vesnic, než člověk došel k horám – to už nejsou Máchovy idylické procházky venkovem..., za řevu sekaček a prachu projíždějících aut. Na horách ale bylo vše jinak, někde na úbočí Lysé jsem navíc narazil na krmec a všude po zemi rozházené čerstvé makové záviný. Hafo závinů! Zvěř v lese si vážně takhle žere?... Když jsem se opatrně porozhlédl, jestli se nekouká jelen nebo lesák, sice nesvůj, ale pal to čert, hlad je sviňa, popadl jsem několik závinů a o kus dál se najedl dosyta. A druhý den taky...

Někde vlevo bylo Slovensko. Šel jsem na jihozápad a motal se podél hranice. Možná jsem Slovenskem i procházel, les byl všude stejný... Jednu noc a den byl na Muřínkově vrchu. Palouk, Kamenná kaple se studnou, o kus dál ohniště. Zastíněný stromy a celtou s výhledem na rotundu kaple, pozoroval početnou slovenskou rodinu, svátečně oblečenou, jak poklízí v kapli. Vzbudili mě. Ženské vyměňovali umělohmotné kytky, pucovaly zarámované svaté obrázky a oltář, leštily okna. Nakonec se vytáhlo jídlo a na dece zdrbli celou vesnici a svokrine a sesternice... Já nahlížel a četl Timothy Learyho, každý máme svůj relax, že jo..., ale rodinka mě tak nakopla, že poté, co odešli, obešel jsem okolí a vysbíral všechnen bordel, papírky, plechovky a pet lahve, narval do sáčku a batohu a tahal to sebou dva dny k první popelnici... Salute Svatá Matko ustavičnej pomoci z Muřínkova vrchu.

Beskydské panoráma, foto © Petr Melichar

Druhá kniha, kterou jsem střídavě otevíral – John Gray, *Slamění psi – O lidech a jiných zvířatech*. Ta už moc úsměvná nebyla, i když taky, ale byl to mrazivý úsměv. Jen citát: „To, že je člověk nejvznešenější z tvorů, lze soudit z faktu, že žádný jiný tvor toto tvrzení nepopírá.“ (G. C. Lichtenberg)

Bylo mi dobře, konečně jsem utekl alespoň na chvíli všem těm otravným každodenním hloupostem. Psal jsem si poznámky do sešitu a na poslední popsané straně stálo:

Nejsem zrovna romantik, ani se na horách necítím Bohu blíž. Hledám jen rovnováhu a klid, než se ponořím tam dole do toho všeho...

Petr Melichar

Napříč – Glosy – Poznámky

Není lehký každý nový den...

Není lehké každé jitřní probuzení, kdy se snažím ještě rozespalou pomalostí unavené mysli zachytit přetřhané zbytky nočních snů, které se stále týkají tebe a jen tebe a které jsou vždy stejně nenávrtně pryč ve zběsilosti času a nikdo už je nikdy ani při nejlepší vůli nezachytí a ani přes největší snahu nazastaví, nikdo už je nikdy neobnoví a jen milosrdný Bůh může dát, aby se mi zazdál alespoň podobně krásný někdy... v něm bych si s tebou mohl navždy pročitat nádherné básničky od pana Skácela a s nadšením radostně zjišťovat, že se mi líbí to, co se líbí tobě a že letmé doteky okřídlených motýlích slov nám dělají v rozjitřených duších takový zmatek, na který už jsme dávno zapomněli a já jsem zapomněl i snad na to zapomenutí, od kterého se mi nic nikdy nepodaří ochránit... všechny ty sny o společných rozzářených toulkách jdou si svou vlastní cestou a zůstanou mi ráno většinou jen smutně osamocené myšlenky na nepřekročitelnou krutost jakékoli vzdálenosti, která nás bude dlouho bezostyšně dělit, než se vydám za tebou... na neuchopitelnost každého dávného skromného okamžiku s tebou, který byl pomíjivý jako sluneční paprsek a kdo ho může být jen na jediné oka mrknutí zadržet... já nemohu, já to nedokážu... jen se každé ráno bezmocně rozhlížím, kde jsi ty, kde jen můžeš být, že přece sama nejlépe víš, že patříš ke mně, že vedle mne je ti přece nejlépe a že jsi to vždycky dobře věděla a že jen nějakým nepodařeným nedopatřením vrtkavého osudu se mohlo

stát mé nekonečné trápení a jen nějakou podivně zlomyslnou schválností Andělů jsem potrestaný Tvou trvalou nepřítomností a nedostižností... vždyt i ten podzimní list ví, kam má spadnout a i ten nejmenší kamínek, jakkoli ohlázený, vrhá stín... to jen já každé přicházející ráno tápu probouzejícím se dnem, sám ještě plnou hlavu prchajícího snu... nemám už ani síly zlobit se na Moiry kruté... a cítím, že každá vteřina s tebou byla pozhánáním... drásavým pozhánáním... a pak už jen čekání, kdy mne plíživě oslepí beznaděj, která nakonec převezme otěže a místo tváře jen šedivý závoj slz...

Ivoš Pešák

Petr

rozjezd čekám z kuřáckého schodiště – vnímám zdivočelou smečku kol vestibulu – mířím k nim – odchyťává si mne P. – ptá se, jestli nevím, kde má igelitovou tašku – to nevím – naléhá na mne, že mu ji musím najít – pomáhám mu hledat – ostatní se smějí, že „má dost“, ať se na něj vykašlu – ptám se, co v té tašce měl – říká, že dávkou, že si musí dát – sedneme si na schody, nabízím mu cigaretu – P. si drží hlavu v dlaních a pálí se mu prsty – „rozumíš, já su na heráku, já su herák, chápeš, musíme najít tu tašku“ – obcházíme nádraží – v tom mě chytne za paži a odvede ke schodům – „jsou tady všude kamery, před měsícem mě pustili a jdu tam teď znovu“ – z léčebny? – „ne, z krimu“ – proč jsi seděl? – „vykrádačky hlavně, lékárny, benzínky“ – zno-

vu se zvedne a hledá tašku – obviňuje zbytek, že mu ji někdo ukrad – vrací se – sedá si – „je to furt dokola, chápeš, furt dokola“ – zařve: „kurva, sou tady všude ty kamery!“ (drží si dlaň přes pusku) – a nejde s tím přestat? – „já už sem to vzdal, chápeš, já už sem vodepsal sebe!“ – nabízím mu další cigaretu – „mám osmiletou dceru a teď ještě roční“ – vídáš se s nima? „CHE!... takovýho fotra lepší nemít... ale sou prý šikovný... ta osmiletá mluví anglicky, hraje na klavír...“ – to musíš být pyšnej, ne? – „to jo, myslím na ně... kurva, kde mám tu tašku?“ – P. se zvedne, znovu obejde nádraží, zjistí, že tašku nenašel a vrací se ke schodům – „víš, já sem prošel kojenákem, děčákem, pastákem, léčebnou, kriminálem, to už nejde jinak, to už tak bude, dokud nechcípnu“ – a kde bydlíš? bydlíš někde? – „kde asi, na ulici, tohle je má rodina!“, ukazuje asi na třicet lidí, mezi kterými koluje krabičák – ke schodům přibíhají dva malí kluci – odhaduju tak první druhá třída – dávám jim bublifuk – to sou čí děti? – „to sou děti nás všech – děcka ulice“ – P. se znovu zvedá – obchází vestibul – muž na něj volá, že tu tašku vůbec neměl – P. na něj křičí, že ji držel před deseti minutama – P. se ještě naposledy vrací ke schodům, nahýbá se nade mnou – „ty si asi myslíš, že su úplně vypatlanej, že? úplně mimo, že? ale já su na heráku, chápeš? já su prostě herák“ – vůbec nic si nemyslím, nemyslím si vůbec nic – přibíhají ke mně ti dva malí kluci, v rozedřených teplácích – ptají se, jestli jim udělám bubliny –

Lu

Lapač snů

více snů, více probuzení, nakonec zimní hrad, spousta lidí, migrujících sněhem sem a tam, je to vlastně rockové publikum, jednou se nemohou dostat dovnitř, jednou ven, dělám klíčníka, vlastně ani nevím, na které straně od hlavní brány probíhá program, ukazuje se nakonec, že je oživená jen menší scéna před hradbami, na hradě samém se jenom popíjí a korzuje ohromnými sály s leštěnými podlahami, za jedněmi dveřmi, v sále stéměř nedohledným horizontem, probíhá zasedání vlády, před hradbami začíná Pavel Z. své čtení, publikum je skrovné, jsou to jen návštěvníci přilehlého kiosku,

kde točí pivo jeden ze známých či kamarádů, P. Z. začíná hrát, na elektrickou kytaru, zvláštním, dobře rytmickým způsobem, spíše zpívá, než že by jen četl, jak ho známe obvykle, další hráče nevidím, hudební i zpěvový projev P.ův je velmi jemný, až tichý, slyším, že v publiku, sedícím na lavičce hned vedle vystupujících, někdo žvaní, jdu blíž a s úžasem zjišťuju, že to je John B. a Milan K., jenom bezmocně gestikuluju rukama, nicméně P. Z. přestává hrát a rezignovaně se vzdaluje, J. a M. mi něco omluvně vysvětlují, sedám si na improvizované druhé menší pódium, které je určeno pro „porotu“, v které

zasedám, zleva mi výčepní přes zábradlí podává pivo, vyžaduju ticho, a ticho taky je, na židli vedle mne se zespoda pod stolem souká Sabrina K., chce si vykládat, umlčuju ji diskrétně, nakonec je opravdu ticho, jediné, co slyším, je šustot koňských kopyt v ledové tříšti, P. Z. začíná znovu hrát, zvukově je vše ještě diskrétnější, zrakem spočinu na koňských kopytech ve sněhu, slyším jejich jemné šustění v závějích, v tom šustění a jemném klapotu zaniká i kytara, zpěv i další nástroje, probouzím se, stále prší, stejně jako v noci, když jsem usínal poprvé –

j. e. f.

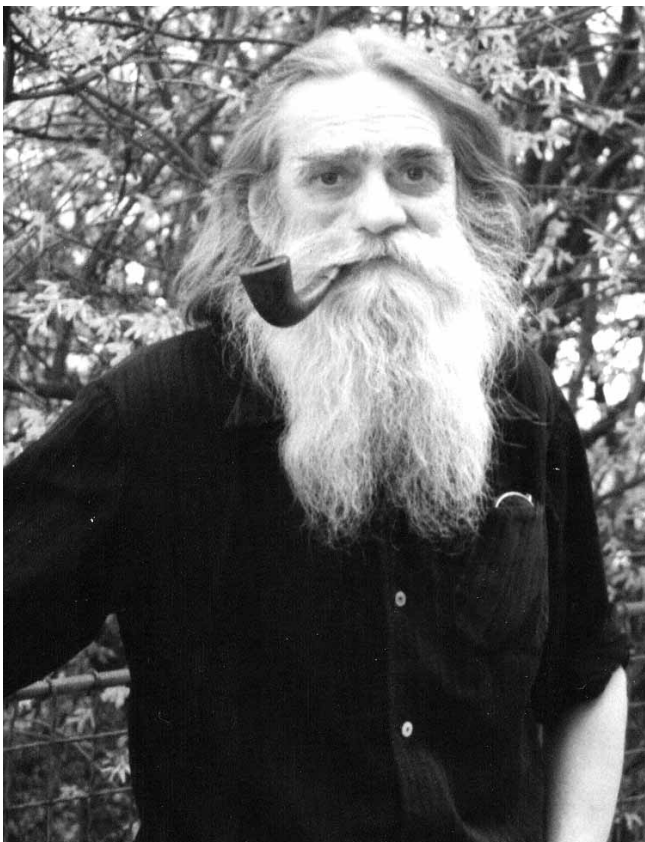
Ladi Plcha Brno mladé a podzemní

Ladislav Plch, publicista, překladatel, bývalý plavecký šampion, již v r. 1967 přeplaval Terstský záliv do světa svobody, ale vrátil se, odešel až v r. 1972, po fingované svatbě, do vlasti se vrací v r. 1992.

Sonnyho svatební noc

Po rozvácování nadějeplných květinek Pražského jara pod pásy sovětských tanků v srpnu 1968 se ještě déle než rok dalo svobodně vyjíždět na Západ a opět se vracet. V noci z 8. na 9. října 1969 pak ale definitivně „padla klec“. Osobně jsem považoval volný pohyb za největší vymoženost roku 68, a proto se tu cítil jako chycený do pasti. A poněvadž moje štatlařská parta po srpnu 68 zmizela ve světě, připadal jsem si tu jako opuštěný a zapomenutý sirotek. „Pověřil“ jsem svého západoněmeckého známého, aby mi mezi svými anarcho-hipisáckými přáteli sehnal „osobu ženského pohlaví s německým pasem“, která by byla ochotná udělat dobrý skutek a pro forma si mne vzít. Jiná možnost, jak se dostat za hranice, už neexistovala.

K podzimu roku 1970 s jednou zachránkyní přijel. Byla srozuměná, že chci jen odtud pryč, abych se nemusel cítit jako v kleci a mohl se volně pohybovat po světě. Být stále „na ose“, poznávat svět a žít volný, extatický život „dobrodruha“, mi bylo coby příslušníku generace „hippies“ vším!

Miloslav Sonny Halas, 1996, foto © Ladislav Plch

Sonny Halas, Jiřina Fröhlichová, Dušan Ždímal a Mirek Dvořák, 1971, foto © R. Košťál

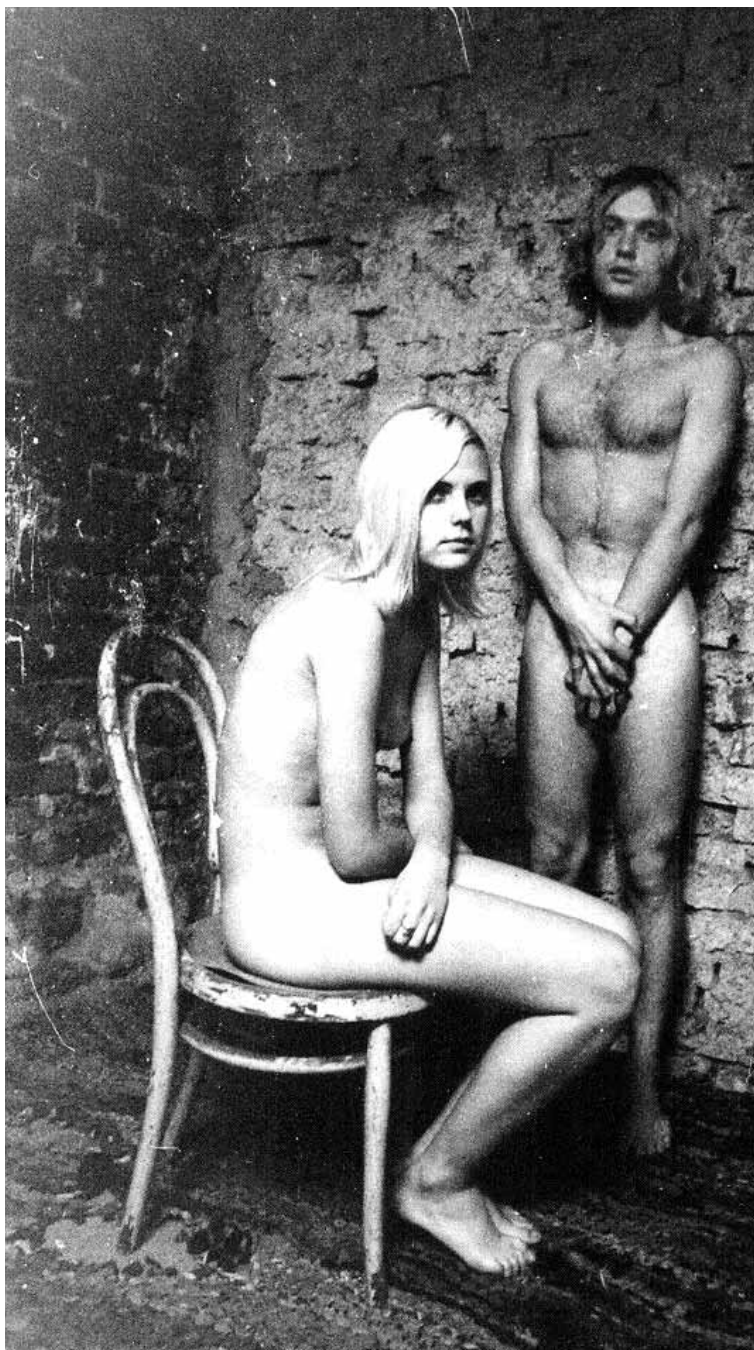
Vyřizování formalit ke sňatku trvalo ještě tři čtvrti roku. Svatba na magistrátě v Brně v červnu tvrdého normalizačního roku 1971 byla vysoce utajená (nevěděli o ní ani mí rodiče), ale aby to zas nebylo úplně podezřelé, zasvětil jsem na poslední chvíli pět blízkých přátel a poprosil je té šaškárny se zúčastnit. Byli konsternováni, poněvadž předtím nic netušili, ale všichni se dostavili. Mezi nimi i Sonny Halas.

Proslov oddávajícího, který hovořil o tom, že naše „děti budou vyrůstat v pokročilém socialismu a dožijí se již komunismu“, jsem vyslechl jako v transu a byl jsem svým kamarádům vděčný, že se moc nešklebili. Večer jsem zavedl svou „papírovou“ ženu a její finskou kamarádku-svědkyni do hotelu a sám vyrazil do hospod a barů mládeže. S partou kamarádů – až na Mirka Dvořáka a Sonnyho Halase do mé čerstvé „životní události“ nezasvěcených – jsme to jako obvykle táhli z lokálu do lokálu a skončili nakonec na malé párty u herečky Niky Brettschneiderové v jejím studentském bytě pod železničním náspem někde v Černovicích. Připojila se k nám i skupinka anglických studentů a studentek slavistiky z univerzity v Leedsu, kteří v Brně trávili studijní rok. Na Sonnyho udělalo mocný dojem, ba přímo jej fascinovalo, že jsem s jednou z těchto studentek tehdy strávil svou „svatební noc“. Než se mi skutečně podařilo „do světa“ vyjet, často se o této podružné epizodě obdivně zmiňoval – zřejmě podobné „vylomeniny“ hrozně miloval! Tato mu imponovala natolik, že pět let nato provedl na statku v Přáslavicích – kde se po jeho olomoucké svatbě bohatýrsky pilo – to samé: strávil svatební noc s někým jiným, než s kým se toho dne oženil! Byl v tom jen jeden malý, ale důležitý rozdíl: Sonny si svoji ženu bral doopravdy! S o to větší oprávněností si tuto epizodu (o které mi na Západ po svatbě hrdě napsal), mohl zařadit do bohaté galerie „rekovných činů“ svého mládí.

Underground – to be continued...

Jak Sonny svůj úpis ďáblu zrušil

Po rozdrčení nadějného a opojného Pražského jara sovětskými tanky v srpnu 1968 následovala ponurá „normalizace“. Společenský vývoj byl vržen o dvě desetky let nazpět a zastaven, k moci se dostala jakási kolaborantská „třetí garnitura“ – lidské kreatury, o jakých již tak od poloviny 50. let nebylo slyšet a jaké dosud přežívaly „snad jen v kanalizaci“. Po čase národ, zpočátku vzdorný, sklonil hlavu a z existenc-

Jedna z manýr 60. let: autor s nahou dívkou, 1969, foto © Rostislav Košťál

ních důvodů skoro každý z jeho příslušníků po čase slevil ze svých maxim, přistoupil u sebe ve vztahu k režimu na kompromisy – čili se více či méně nové moci podvolil. Sonny, představující zvláštní odrůdu „květinového dítěte“ 60. let, si žil i nadále svým životem. Bylo jen otázkou času,

kdy lidé jeho ražení „narazí“. Stalo se v létě roku 1971. Po pár týdnech nepřítomnosti v Brně, se Sonny jednoho červencového večera objevil u stolu štamgastů v batlesácké hospodě Armě (Besední dům), zjednal si – než mezi nás usedl – poklepáním na stůl pozornost a pravil: „Hoši, dáváte si na mě bacha, vode dneška su u nich!“

Všechny přítomné „máničky“ vyvalily oči a Sonny začal vyprávět.

Cestoval dva týdny stopem po Slovensku. Neznalý cizích jazyků (ani mateřtinu své maminky – brněnské Němky – si neosvojil), vydával se za finského studenta, ovládajícího pouze svou mateřtinu. Chtěl mít pokoj a nemuset se s nikým bavit, a taky ho zajímalo, co si budou lidé o něm povídat. Svoji „výzkumnou cestu“ završil v Senetářově u Jedovnic, kde se 11. července toho roku otevíral nový kostel – dílo brněnského architekta Ludvíka Kolka. Jedna z mála církevních staveb z dob totality byla posledním dozvukem výjimečných 60. let.

Mezi víc jak 15 tisíc návštěvníků se vmísily stovky příslušníků ultra-stalinistické StB, jíž byla slavnostní událost proti srsti, avšak také příležitostí k tučným „úlovkům“. Jedním z nich se stal Sonny. Sotva se v Senetářově objevil, již svým romantickým, rozevlátým zjevem biřice anachronického režimu upoutal. Obligátní kontrola občanského průkazu, samozřejmě žádné razítko zaměstnavatele v něm – smyčka kolem Sonnyho se začala stahovat. Sonny se oháněl svou činností výtvarného umělce, ale členskou průkazkou nově se formujícího, „normalizovaného“ Svazu výtvarných umělců se taktéž nemohl prokázat.

Nad všemi, kdo se nacházeli mimo sféru „spořádaného výdělečného života“, visel paragraf za tzv. příživnictví. Od Sonnyho si drábové okupačního režimu slibovali, že by mohl být vydatným zdrojem informací ze „subverzivních“ bohémských a nonkonformních či volnomyšlenkářských kruhů, které Státní bezpečnost jejich podílem na vývoji konce 60. let obzvláště zajímaly. Dali mu na vybranou: vězení za „příživnictví“, anebo podpis spolupráce. Ta se podpisem automaticky stávala i státním tajemstvím, za jehož vyzrazení hrozil tvrdý postih. To Sonnyho neopomenuli „soudruzi z Bezpečnosti“ několikrát zdůraznit.

Tím, že přímo od výsledku šel mezi kamarády, nedbal fízlovských pohrůžek, překonal strach a všechno jim „vyklopil“, se Sonny tak zvaně dekonspiroval a stal se pro tajnou policii bezcenným. Na nějakou „spolupráci“ tak vůbec nedošlo a pokud vím, nechali soudruzi už Sonnyho na pokoji. Podobně vydíraných a k donášení donucovaných spoluobčanů byly u nás desetitisíce. Jen málokterý však našel jako Sonny odvahu porušit vnucené „státní tajemství“ a fízlům se tak vysmeknout. „Výstřední brněnský malíř“ a akční umělec dokázal, že existovala cesta, jak se pochopům cizí mocnosti a jejím domácím pomahačům ze spárů dostat.

Ladislav Plch

Klub Boro & Potulná akademie

Klub BORO
Křenová 75, Brno
tram. 8, 10, 13
zastávka Masná

275. VEČER POTULNÉ AKADEMIE UŠÍ & VÍTR
ŠTĚPÁN KORČÁK - FOTOGRAFIE - VERNISÁŽ

7. října, 19:30
klub Boro

Brno, Křenová 75, CZ660
tram: 7, 10, 13 - zast. Masná

www.christiania.cz www.vetusvia.cz www.sopel.freemusic.cz www.boro-klub.cz

KŘEST CD ITS ONLY POP
BRNO - KLUB BORO 18. 11.

JAKO HOSTÉ VYSTOUPÍ
BOSKOVICKÝ OKA MŽIK
A BRNĚNSKÁ SÍLA

18. 11. 2010, VETUSVIA NA CÍL, PŘÍL. WWW.SOPEL.FREEMUSIC.CZ

POTULNÝ DĚLNÍK
14.-16/10
IN BORO

FESTIVAL POESIE

AKUSTICKÝ KONCERT
JOLLY JOKER
AND THE PLASTIC BEATLES OF THE UNIVERSE

HOST
METALURG
ALTERNATIVE. METALLIC, UNDERGROUND

12. 11. 2010, BRNO, KLUB BORO

Podrobné informace o připravovaných akcích:
www.christiania.cz • www.vetusvia.cz • www.boro-klub.cz
www.sopel.freemusic.cz • www.drevenacikada.cz

Pátek 1. 10.
ALFARYTMUS – Brno
TUMPACH KVOČ – křest CD Fenykl
LIPLESS LINCOLN AND THE SINNERS – Praha

Sobota 2. 10.
BARBEROS – Liverpool
PACÍČKA – Brno
00001101 – Brno

Čtvrtek 7. 10.
UŠÍ & VÍTR, 275. večer Potulné akademie
ŠTĚPÁN KORČÁK – fotografie – vernisáž
KROKODIL – experimental-psychedelic – Česká Lípa
ZABLOUDILA – noise – Přerov
ČOČKA – rock – alternative – Křepice – Brno

Čtvrtek 14. - 16. 10.
10. ROČNÍK FESTIVALU POESIE POTULNÝ DĚLNÍK
TOMÁŠ MÍKA & COMP. • ZÁVIŠ • JOSEF KLÍČ S PŘÁTELI
JIRÍ KONVRZEK • SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE
SDRUŽENÍ RODIČŮ A PŘÁTEL ROPY • IVAN MOTÝL
KAREL VEPŘEK • PROJEKT „TENTO VEČER“ (IVAN BLATNÝ)
- VÍTĚZSLAV HOLATA, TOMÁŠ DOLEŽAL, RADIM BABÁK
PAVEL Z. & PODOBENSTVÍ • JÁ JSEM POZNAL & HOMÉR
KOČKA V SEPTIKU • JAN LAMRAM & PAVLA WAŇKOVSKÁ
VRATISLAV BRABENEC & JOE KARAFIÁT • SLÁVEK KLECANDR
PETR HRUŠKA • MILAN KOZELKA • DÁŠA VOKATÁ & BAND
IVAN M. JIROUS • UMĚLÁ HMOTA • NAPALMED!
LIBOR KREJCAR & TAMERS OF FLOWERS • A DALŠÍ...

Čtvrtek 21. 10.
UŠÍ & VÍTR, 277. večer Potulné akademie
TOKAMAK – pop-funk – Brno
MALÍKŮV HNUS & DECH – alternative – Havířov

Čtvrtek 28. 10.
UŠÍ & VÍTR, 278. večer Potulné akademie
ROBERTA DUNCANA (1919-1988) uvádí Aleš Kauer
ALEŠ KAUER – autorské čtení
FLOWER POWER – psychedelic-rock – Šumpert
PERIHELUM – alternative-rock – Znojmo

Pátek 12. 11.
Akustický projekt legendární klubovky:
JOLLY JOKER & THE PLASTIC BEATLES OF THE UNIVERSE
METALURG – alternative, metallic, underground Brno

Čtvrtek 18. 11.
UŠÍ & VÍTR, Večer vydavatelství Ears&Wind Records
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE – křest cd It's Only Pop
OKA MŽIK – punk – Boskovice
SÍLA – marcipunk – Brno

Tiráž

Uši a Vítr č. 10, říjen 2010 • noviny Potulné akademie • vydává Christiania, o. p. s., v nakladatelství Vetus Via, s podporou přátel,
www.christiania.cz • vychází poslední čtvrtek v měsíci • adresa redakce: Vetus Via, Poštovská 4h, 602 00 Brno, telefon 602 875 883 • za redakci
odpovídá J. E. F. • Redakční rada: Fido, Melda, Mánička • v evidenci periodického tisku pod č. MK ČR E 16123 z 20. 7. 2005 • cena 10,- Kč •